

lig med eller mindre end Summen af de under Afregningen indgaaende Gældsposter, jfr. § 3, Nr. 2—3, indbetaler Sømanden det fulde Saldobeløb til Statskassen; saafremt Saldobeløbet er større end Summen af de nævnte Gældsposter, indbetaler han dog naturligvis kun det til Gældsposternes Sum svarende Beløb.

Hvad Virkningen af Afregningens Iværksættelse angaar, er det foreslaaet, at den Søfarende opnaar sædvanlig privatretlig Frigørelse for de nævnte Gældsposter, naar det af ham indbetalte Beløb fuldt ud strækker til, medens der i de Tilfælde, hvor det af ham indbetalte Beløb er mindre end Summen af de nævnte Gældsposter, sker en Fordeling pro rata mellem Kreditorerne af det indbetalte Beløb.

Under Hensyn til Afregningsordningens særlige, personlig begrundede Karakter er det foreslaaet, at de Krav paa Statskassen, som den maatte afføde, er udstyret med Eksekutionsfritagelse.

Til § 5.

Da det maa findes naturligt at begrænse Statskassens Tilskud til den enkelte Søfarendes Økonomi med visse absolutte Maksimumsgrænser, der dog bør sættes saa rummelige, at alle normale Tilfælde kan finde deres Plads derindenfor, er det i nærværende Paragraf foreslaaet, at ingen Forsørger i Afregningsydelse + eventuelt Statslaan vil kunne oppebære mere end 30 000 Kr., og at ingen Ikke-Forsørger i Henhold til Loven skal kunne oppebære mere end 10 000 Kr. For Tilfælde af faktisk Forsørgelse, jfr. ovenfor Bemærkningerne til § 2, Stk. 3, er det foreskrevet, at Maksimumsgrænsen vil være at fastsætte af Handelsministeren i det enkelte Tilfælde indenfor disse Grænser efter Tilfældets individuelle Omstændigheder.

Til § 6.

For saa vidt angaar en dansk Søfarende, der under Krigen er afgaaet ved Døden i Udlandet, er det fundet naturligt at tillægge hans efterladte Enke eller Børn en selvstændig Ret til Afregning efter de foranstaaende Principper, for saa vidt angaar Tidsrummet fra den 9. April 1940 og indtil den paagældende Søfarendes Dødsfald (dette sidste Tidspunkt vil dog efter Omstændighederne være at forskyde til det Tidspunkt, hvor Dødsfaldet blev de hjemmeværende paarørende bekendt, saaledes at de kunde indstille deres Økonomi efter den indtraadte Ændring i deres personlige Forhold). Da det imidlertid er paatrængende nødvendigt

at skaffe de saaledes haardt ramte Efterladte en endelig økonomisk Lettelse, ligesom den Modpart, med hvem Afregning i disse Tilfælde foretages, ikke saaledes som den Søfarende efter Systemet i §§ 1—4 vil have Mulighed for ved fremtidig Indtjening af Løn at afvikle eventuelle Restsaldi paa de enkelte Gældsposter, er det fundet naturligt i de her omhandlede Tilfælde at foreskrive, at Statskassen, hvor der ved Afregningen fremkommer en Saldo i de Efterladdes Disfavør, udløser denne ved henholdsvis at kvittere Restgælden paa Statslaanet og indfri den under § 3, Nr. 3 opførte Gæld.

Af Bestemmelsen i Stk. 2, Litra b, hvorefter det samlede Laanebeløb, der er oppebaaret i det omhandlede Tidsrum, skal opføres som Debet, følger, at der ikke i denne Forbindelse vil være at tage Hensyn til eventuelle Afdrag paa Laanet eller til saadan Eftergivelse, som maatte være tilstaaet i Medfør af den ovenfor nævnte Mindefondslovs § 7.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Afregning eller økonomisk Opgør, for saa vidt angaar Tidsrummet efter Dødsdagen, bemærkes, at dette Spørgsmaal er reguleret ved de særlige Forskrivninger og Forpligtelseserklæringer, som i Forbindelse med Ydelse af Forskud paa Erstatninger i Henhold til Ulykkesforsikringslovgivningen er blevet afkrævet de paagældende Enker, i Forbindelse med Reglen i Mindefondslovens § 7, 2. Punktum, hvorefter Tilbagebetalinger, der har fundet Sted i dette Tidsrum, kan tillades tilbageført.

Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Afregning for saadanne Personer, der først efter deres Hjemvenden her til Landet er afgaaet ved Døden, vil der — uanset Afregningsrettens personlige og uoverdragelige Karakter, jfr. § 4, Stk. 5 — ikke være noget til Hinder for, at Dødsboet indtræder i afdødes Ret til Afregning, og dette, uanset om afdøde havde naaet at fremsætte Begæring om Afregning inden sin Død eller ej.

Til §§ 1—6.

Til fuldstændig Forstaaelse af Forslagets Rækkevidde er som Bilag opstillet nogle belysende Eksempler paa, hvorledes Afregningen vil komme til at stille sig i enkelte konkrete Tilfælde.

Om de finansielle Konsekvenser af Forslagets Afsnit I bemærkes:

Regner man med, at ca. 5 350 danske Søfolk den 9. April 1940 var udmønstret med danske Skibe udenfor Skagen, og at heraf ca. 1 600 Mand har sejlet paa U. S. A.-